



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kuchlerové Ph.D. ve věci

žalobkyně: **M. D.**

proti

žalovanému: **Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, IČO 72050501**
nám. Dr. E. Beneše 584/24, 460 32 Liberec

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. března 2022, č. j. KRPL-7245-13/ČJ-2022-1800KR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Policie České republiky – územní odbor Semily (dále také jen „prvoinstanční správní orgán“) rozhodnutím ze dne 10. 1. 2022, číslo SM-1/2022 (dále také jen „prvoinstanční rozhodnutí“), uznal žalobkyni vinou ze spáchání jednání, které má znaky přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3, zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o některých přestupcích“), a uložil ji trest snížení základního tarifu o 4% na dobu tří měsíců. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítnul a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

2. Uvedeného přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 20.4.2021 v době cca od 21:25 hodin do 22:15 hodin na pozemku p.č. XA, vlastníka J. D., jehož pozemek sousedí s pozemkem žalobkyně, vytrhala zasazené vrbové proutí tvořící oplocení části pozemku, rukou povalila květináč osazený tújí a úderem nohou povalila a odkopla květináč osazený tújí, čímž se dopustila schválnosti vůči J. D. a H. D., a naplnila tak skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona o některých přestupcích.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně uplatnila proti žalovanému rozhodnutí dvě námitky. Domnívala se, že k naplnění skutkové podstaty přestupku schválnosti je nutné narušit občanské soužití hrubým jednáním. Uvedla, že k odpovědnosti za tento přestupek je vždy třeba úmyslného jednání. Dále nabídla definici neurčitého právního pojmu občanské soužití, podle ní je to souhrn ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti, který je založen na respektování práv ostatních lidí, jejichž dodržování v určitém čase a místě je ve společnosti obvyklé. Odkázala také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 1 A 24/2010-22, v němž zaznělo, že „*schválnosti musí mít povahu hrubého jednání a musí mít schopnost narušit občanské soužití. Hrubé jednání je jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti.*“
4. Následně odkázala na ustanovení § 2971 zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „občanský zákoník“), z něhož dovozovala, že hrubá nedbalost je v něm postavena na roveň úmyslu a různým formám zavinění, jež vedou ke stejné právní sankci. Podle žalobkyně z výše uvedeného ustanovení vyplynulo, že hrubou nedbalost lze považovat za nedbalost nejvyšší intenzity, tedy za takovou nedbalost, jež svědčí o lehkomyšlném přístupu k plnění povinností. V případě poškozujících jednání je pak zanedbán požadavek náležité opatrnosti takovým způsobem, že to svědčí o zřejmé bezohlednosti škůdce k zájmům jiných osob.
5. Druhou námitkou žalobkyně poukazovala na její právo na ochranu osobních údajů a s tím související nezákonně získaný důkaz. Argumentovala tím, že se prvoinstanční správní orgán dostatečně nevypořádal s navrženými důkazními prostředky, což způsobilo vydání rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem. Konkrétně se jednalo a námitku nepřípustnosti důkazu kamerovými záznamy a videozáznamy z mobilního telefonu s odůvodněním, že tyto důkazy způsobily zásah do soukromí zachycené osoby, potažmo všech osob přicházejících nebo odcházejících z objektu č.p. 5, neboť tyto záznamy byly pořízeny v rozporu s § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), a nemohly tudíž sloužit jako důkazní prostředky. Záznamy na mobilní telefon byly pořízeny bez souhlasu vlastníka snímání nemovitosti nebo zachycených osob, čímž došlo k porušení zákona o ochraně osobních údajů.
6. Poté uvedla citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2011-68: „*V případech, kdy mezi pořizovatelem obrazového záznamu a subjektem, který je na něm zaznamenán, existuje horizontální vztah, nemusí ani případné porušení právních předpisů chránících osobnostní práva dotčeného subjektu vždy a nutně znamenat nepoužitelnost tohoto důkazního prostředku jako důkazu. (...) Ústavní soud se opakovaně vyslovil v tom smyslu, že připouští-li Listina průlom do tohoto základního práva, musí pro něj*

být dán závažný důvod; východiskem konkrétních úvah je pak maxima, dle které lze základní právo či svobodu omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody, a to v nezbytně nutném rozsahu.“

7. Z výše uvedeného dovodila žalobkyně závěr, že prvoinstanční správní orgán nedostatečně posoudil přípustnost a přiměřenost kamerových záznamů, které dle jejího názoru byly pořízeny nezákonným způsobem. Rovněž poukázala na skutečnost, že ze záznamů nelze jednoznačně identifikovat její osobu, ani skutek. Žalovaný podle jejího názoru vady neodstranil, ačkoli bylo patrné, že provedení důkazů jako jediné mohlo přispět k řádnému zjištění skutkového stavu věci a k následnému správnému právnímu posouzení, tímto postupem tudíž porušil, stejně tak jako prvoinstanční správní orgán, její právo na spravedlivý proces.
8. Také zmínila, že pan D. mohl pořizováním kamerových záznamů porušit ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o ochraně osobních údajů“), a také ustanovení § 12 zákona č. 40/1964, Sb. občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „o. z.“), čímž došlo k porušení práva na ochranu soukromí žalobkyně zakotveného v čl. 7 Listiny základních práv a svobod. Přestože tyto námitky žalobkyně uplatnila již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, žalovaný se s nimi podle ní dostatečně nevypořádal, což způsobilo vadu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.
9. Součástí žaloby byla také poznámka o návrhu žalobkyně, aby bylo prostřednictvím Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále také jen „ÚOOÚ“) zjištěno, zda pořízené záznamy, jež byly použity jako důkaz v řízení o jednání, které má znaky přestupku, mohou sloužit jako důkaz nebo se jedná o vadu v dokazování. K tomuto návrhu žalobkyně do dne podání žaloby neobdržela žádnou odpověď, sdělila ale, že jakmile jí bude vyjádření ze strany ÚOOÚ doručeno, ihned je poskytne soudu.
10. S ohledem na výše uvedené žalobní námitky závěrem žalobkyně navrhl, aby zdejší soud žalované rozhodnutí zrušil a přestupkové řízení zastavil.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

11. K první žalobní námitce žalovaný uvedl, že souhlasí s žalobkyní v tom smyslu, že k naplnění skutkové podstaty přestupku schválnosti se předpokládá narušení občanského soužití hrubým jednáním. Dále odkázal na definici neurčitého právního pojmu „občanské soužití“ z komentáře k zákonu o některých přestupcích. Uzavřel, že stejně jako prvoinstanční správní orgán se dostatečně zabýval všemi okolnostmi a situací, za které došlo k narušení občanského soužití a tedy k naplnění zákonných znaků skutkové podstaty schválnosti. Uvedl také, že schválnost je v ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. výslovně za hrubé jednání označena.
12. Ke druhé žalobní námitce se žalovaný vyjádřil odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. 1774/14, který zmiňuje přípustnost zvukových záznamů jako důkazu ve správním řízení v případě, kdy tímto nedošlo k nepřijatelnému zásahu do práv na ochranu soukromí. V projednávaném případě byl podle žalovaného kamerový systém umístěn tak, že snímal dům a pozemek z důvodu protiprávního opakovaného poškozování, ničení a devastace dřevin, květeny a travního porostu na pozemku pana D.. Videonahrávku na mobilní telefon pak pan D. podle žalovaného pořídil z důvodu zachycení protiprávního jednání žalobkyně, tudíž se jedná o záznam zachycující událost,

která poškozuje důležitý právem chráněný zájem. K tomu také odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68 a ze dne 31. 10. 2013, č. j. 8 Afs 40/2012-68.

13. Dále k tomuto uvedl, že kamerové záznamy nebyly jediným důkazem, o který prvoinstanční správní orgán opřel své rozhodnutí. Vycházel také ze svědecké výpovědi H. D., která byla očitou svědkyní přestupkového jednání žalobkyně, popřípadě také z fotografií, které zachycují stav na předmětné části pozemku před a po zásahu žalobkyně. Následně odkázal na strany 6-11 napadeného rozhodnutí, kde se podrobně zabýval vypořádáním námitek ohledně procesní použitelnosti kamerových záznamů a stejně tak i zhodnocením střetu dvou ústavně zaručených práv, tj. práva na ochranu soukromí na straně jedné a práva na ochranu vlastnického práva na straně druhé, k tomu také využil právní názory prezentované na webovém portále ÚOOÚ.
14. Závěrem žalovaný ještě stručně zmínil, že námitka žalobkyně ohledně porušení zákona o ochraně osobních údajů je bezpředmětná, neboť tento zákon byl s účinností od 24. 4. 2019 zrušen a nahrazen zákonem č. 110/2019 Sb. o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o zpracování osobních údajů“). Na neplatnost tohoto zákona byla žalobkyně opakovaně upozorněna.
15. Vzhledem k výše uvedenému a s odkazem na odůvodnění jak napadeného rozhodnutí, tak prvoinstančního rozhodnutí, žalovaný zdejšímu soudu navrhnul, aby žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem souhlasili jak žalobkyně, tak žalovaný postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
17. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
18. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobkyně konkretizovala svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona.
19. Soud nejprve ze správního spisu ověřil následující informace. Řízení o jednání, které má znaky přestupku, bylo zahájeno sdělením o zahájení řízení ze dne 9. 6. 2021, č. j. KRPL-39254-2/ČJ-2021-1811UO, jež bylo doručeno žalobkyni dne 10. 6. 2021. Řízení bylo zahájeno jako společné řízení o pěti skutcích. Usnesením ze dne 4. 1. 2022, č. j. KRPL-

39254-25/ČJ-2021-1811UO, bylo řízení ve vztahu ke čtyřem skutkům zastaveno, a dále bylo vedeno pouze o skutku ze dne 20. 4. 2021.

20. Prvoinstanční správní orgán vycházel při svém hodnocení ze svědeckých výpovědí manželů D., z videozáznamů pořízených stacionární videokamerou umístěnou na jedné z budov nacházejících se na pozemku D. a z videozáznamu pořízeného panem D. na mobilní telefon.
21. Při oznámení protiprávního jednání pan D. k projednávanému skutku sdělil následující skutečnosti: „...dne 20.4.2021 kolem 21:25 hodin, když jsme byli s manželkou oba doma, tedy přesně já jsem uspával syna v prvním patře našeho domu a manželka byla v obývací, paní D. vstoupila na náš pozemek, ke kterému má věčné břemeno, přesně se jedná o pozemek XA. Manželka vstup paní D. na náš pozemek zaregistrovala tak, že u hlavního vchodu do domu máme světelné čidlo, které reaguje na pohyb. Když tedy manželka zareagovala, že se světlo u našich dveří opakovaně rozsvítilo, nejprve se podívala oknem, kdy viděla paní D. na našem pozemku a viděla ji, jak vytrhává z našeho pozemku vrbové proutí, které jsme na pozemek zasadili proto, že ohraničuje hranu nerovnosti pozemku a břeh pod ní, tedy je z důvodu bezpečnosti. Proutí jsme do našeho pozemku zasadili v březnu letošního roku. Když manželka toto viděla, vyšla ven z domu a paní D. se zeptala, proč to vytrhává, že jí to tam nepřekáží a že to není její, že na to nemá právo. Ona manželce řekla něco v tom smyslu, že tam nemůže chodit. Manželka se nezmohla na odpověď, paní D. se rozlítla, začala kopat do květináčů s tújemi, které také ohraničují hranu nerovnosti pozemku a břeh pod ní. Protože paní D. se rozlítla, kopala do tújí a rozešla se i směrem k manželce, tak manželka zašla do domu a zavolala na mě, abych šel dolů. Mezitím pořád paní D. kopala do těch tújí a rozhazovala rukama. Já jsem manželku bohužel neslyšel, proto manželka za mnou potom přišla nahoru do pokoje syna, už z jejího výrazu jsem viděl, že se něco děje, manželka mi řekla, co se stalo. Pak šla manželka zase zpět dolů, já jsem zůstal nahoře, šel jsem, myslím, do koupelny. Pak jsem zaregistroval, že se opět něco děje, že se světlo u dveří rozsvěcí, tak jsem se podíval z okna a viděl jsem paní D., jak na našem pozemku opakovaně řádí, opakovaně vytrhává vrbové proutí z pozemku a kope do květináčů, manželka byla v tu chvíli dole. Já jsem ven nešel, protože už vím, že to nemá smysl, s paní D. není rozumná domluva a řeč. Paní D. se takto na náš pozemek řídit toho večera vrátila ještě dvakrát, co jsem viděl já. Po prvním řádní na našem pozemku se paní D. vrátila cca ve 22:11 a ve 22:13, kdy ve svém jednání pokračovala. Celé jednání paní D. zachytil náš bezpečnostní kamerový systém, který na pozemku máme. Paní D. ví, že na pozemku máme kamery, přesto to jejímu jednání nezabránilo. Ze zkušenosti víme, že nemá smysl s paní D. zkoušet něco slovně řešit a domlouvat jí. K předmětné věci správnímu orgánu předkládám videozáznam z bezpečnostních kamer našeho domu, který bude nedílnou součástí na DVD tohoto mého oznámení.“
22. Paní D. při oznámení sdělila následující: „...dne 20.4.2021 kolem 21:25, když jsme byli s manželem oba doma, tedy přesně manžel uspával syna v prvním patře našeho domu, já jsem byla v obývací v přízemí, tak paní D. vstoupila na náš pozemek, ke kterému má věčné břemeno, přesně se jedná o pozemek XA. Vstup paní D. na náš pozemek jsem zaregistrovala tak, že u hlavního vchodu do domu máme světelné čidlo, které reaguje na pohyb. Když jsem tedy zareagovala, že se světlo u našich dveří opakovaně rozsvítilo, nejprve jsem se podívala oknem ven, kdy jsem viděla paní D. na našem pozemku a viděla jsem ji, jak vytrhává z našeho pozemku vrbové proutí, které jsme na pozemek zasadili proto, že ohraničuje hranu pozemku a břeh pod ní, tedy je tam z důvodu bezpečnosti. Proutí jsme do našeho pozemku zasadili v březnu letošního roku. Když jsem toto viděla, tak jsem vyšla ven z domu, a paní D. se

zeptala, proč to vytrhává, že jí to tam nepřekáží a že to není její, že na to nemá žádné právo. Paní D. mi řekla něco v tom smyslu, že tam nemůže chodit. Já jsem se snad ani nezmohla na odpověď, pokud si dobře pamatuji, a paní D. se rozlítla, začala kopat do květináčů s tújemi, které také ohraničují hranu pozemku a břeh pod ním. Protože paní D. se rozlítla, kopala do tújí a rozešla se i směrem ke mně, tak jsem raději bez dalšího zašla do domu a zavolala na manžela, aby šel dolů, on mě bohužel neslyšel. Paní D. stále kopala do těch tújí a rozhazovala rukama, proto jsem šla nahoru za manželem do pokoje syna a řekla mu, co se stalo. Toto jednání trvalo asi 1 – 3 minuty. Pak jsem šla zase zpět dolů, manžel zůstal nahoře. Když jsem šla dolů, tak si již teď zpětně nevybavuji, zda jsem viděla opětovné řádění paní D. na našem pozemku, myslím, že jsem na to již jen koukala na záznamu kamer...Paní D. ví, že na pozemku máme kamery, přesto to jejímu jednání nezabránilo.

23. Z kamerových záznamů ze dne 20. 4. 2021 vyšlo najevo, že v čase 21:25:33 hod. vychází ze dveří domu paní D. žena, vyšší a silnější postavy, držící v ruce pravděpodobně uhlák. Následně začíná něco vytrhávat z meze na pozemku pana D. a pohazuje to dále na zem na pozemku pana D.. Záznam je z doby po setmění, tudíž tvář ženy není rozpoznatelná. V čase 21:25:55 hod. se otevírají vstupní dveře domu D. a vychází žena, která zřejmě artikuluje k vytrhávající ženě. V čase 21:26:04 hod. žena s uhlákem nejprve směřuje ke dveřím domu paní D., kdy se následně otočí, vyjde mez na pozemku pana D. a směřuje k ženě z domu D.. Přitom uchopí keř (nejspíše túji) a tuto převrátí na zem, udělá několik kroků směrem k domu D. a ženě stojící ve dveřích, následně se otočí a vrací směrem k mezi, kde kopne do květináče, který se skutálí dolů z meze směrem k domu paní D.. Ze záznamu je patrné, že žena z domu D. viděla počínání ženy z domu paní D..
24. Z výše uvedených důkazů, tj. ze svědeckých výpovědí manželů D. a kamerových záznamů ze dne 20. 4. 2021, dospěl prvoinstanční správní orgán k závěru, že totožnost pachatelky, tj. paní M. D. a zároveň jednání, které má znaky přestupku, byly bez pochybností zjištěny.
25. Žalobkyně již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítala, že kamerové záznamy nemohou být jako důkaz použity, a to z důvodu možného porušení ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů a též ustanovení § 12 o. z. Poukazovala zejména na to, že bylo porušeno její právo na nedotknutelnost soukromí, jež je zakotveno v čl. 7 a čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Taktéž argumentovala odkazem na ustanovení § 86 občanského zákoníku. Zdůrazňovala, že v tomto střetu dvou ústavně zaručených práv, tj. práva na ochranu života, zdraví a majetku, a práva na ochranu soukromí nemůže převážet právo na ochranu majetku. Navrhla také prvoinstančnímu správnímu orgánu, aby se zabýval tím, že pan D. se pořizováním kamerových záznamů mohl dopustit přestupku dle § 44 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.
26. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí o odvolání ze dne 16. 3. 2022 žalobkyně ještě doplnila návrh, aby použitelnost kamerových záznamů jako důkazu v předmětném řízení přezkoumal ÚOOÚ.
27. V dalších odstavcích se bude zdejší soud zabývat právním hodnocením celého případu. Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona o některých přestupcích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí schválnosti.

28. V první žalobní námitce se žalobkyně snažila dokázat (nutno dodat, že značně nekonkrétním způsobem), že nebyla naplněna skutková podstata přestupku schválnosti dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona o některých přestupcích. Snažila se poukázat na fakt, že daná skutková podstata vyžaduje, aby bylo občanské soužití narušeno hrubým jednáním. Hrubé jednání přitom sama definovala slovy „*hrubé jednání je jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti)*“.
29. Argumentaci žalobkyně, že projednávaný skutek nedosáhl takové intenzity, aby mohl být považován za hrubé jednání, kterým by v konkrétním případě nedošlo k naplnění skutkové podstaty schválnosti, musí krajský soud jednoznačně odmítnout. A to při vědomí, že hranici mezi hrubým jednáním a pouze nevhodným chováním samozřejmě nelze zcela ostře vymezit. Hrubé jednání je totiž tzv. neurčitým právním pojmem, což správnímu orgánu umožňuje (a zároveň dává povinnost) zvážit, zda za jednotlivé skutky sankci uložit nebo dospět k názoru, že projednávaný skutek nedosáhl takové intenzity, tj. míry hrubého jednání, aby byl postižitelný nástroji přestupkové práva.
30. V projednávaném případě nicméně soud nemá žádné pochybnosti, a v tom se ztotožňuje s rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu, že chování pachatelky jednání, které má znaky přestupku, jednoznačně dosáhlo intenzity hrubého jednání, neboť nelze dospět k názoru, že zcela úmyslné vytrhávání proutků živého plotu a převrácení květináčů s rostlinami by snad bylo možné označit za pouhé nevhodné chování. Žalobkyně vstoupila na pozemek pana D. za účelem, ke kterému nebyla oprávněna, bez jeho souhlasu, a znehodnocovala jak tento pozemek (vytrhání zasazeného vrbového proutí z něj), tak majetek D. na něm se nacházející (převrácení květináčů s tújemi).
31. Pokud žalobkyně poukázala v rámci své argumentace na ustanovení § 2971 občanského zákoníku, nutno konstatovat, že to se zabývá subjektivní stránkou škůdce ve vztahu k jím zaviněné nemajetkové újmě. Toto ustanovení se tudíž uplatní v rovině soukromého práva. Žalobkyně se odkazem na toto ustanovení pravděpodobně snažila poukázat na úpravu hrubé nedbalosti, která ovšem nikterak nesouvisí s pojmem hrubého jednání ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona o některých přestupcích.
32. Druhá žalobní námitka se týkala nepoužitelnosti kamerových záznamů v řízení. Dle ustanovení čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je nedotknutelnost osoby a jejího soukromí zaručena. Omezena může být jen v případech stanovených zákonem. Dle ustanovení čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod má každý právo vlastnit majetek. Vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu.
33. Podle ustanovení § 86 občanského zákoníku nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy. Na základě ustanovení § 88 odst. 1 občanského zákoníku pak svolení není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob.
34. Dle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu

s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

35. Poukázala-li žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.11.2011, č.j. 2 As 45/2011-68, z nějž citovala, že „v případech, kdy mezi pořizovatelem obrazového záznamu a subjektem, který je na něm zaznamenán, existuje horizontální vztah, nemusí ani případné porušení právních předpisů chránících osobnostní práva dotčeného subjektu vždy a nutně znamenat nepoužitelnost tohoto důkazního prostředku jako důkazu. (...) Ústavní soud se opakovaně vyslovil v tom smyslu, že připouští-li Listina průlom do tohoto základního práva, musí pro něj být dán závažný důvod; východiskem konkrétních úvah je pak maxima, dle které lze základní právo či svobodu omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody, a to v nezbytně nutném rozsahu.“, je zdejší soud toho názoru, že uvedené závěry naopak svědčí v neprospěch žalobkyně, neboť zcela odpovídají skutkové situaci v projednávaném případě. Mezi žalobkyní a panem D. totiž panuje právě takový horizontální vztah, tedy jsou to dvě osoby, které jsou si rovny, tudíž by bylo možné vycházet z premisy, že i případné porušení právních předpisů chránících osobnostní práva žalobkyně ze strany pana D., by nemuselo nutně znamenat nepoužitelnost důkazu kamerovými záznamy jako důkazního prostředku. Soud si přesto uvědomuje, že každý případ je nutné zkoumat zvlášť a vždy individuálně zvážit, které základní právo lze omezit v zájmu jiného základního práva.
36. Žalobkyně dále v souvislosti s kamerovými záznamy namítla, že prvoinstanční správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost a přípustnost kamerových záznamů, které podle ní byly pořízeny nezákonným způsobem. Rovněž uvedla, že podle ní není z těchto záznamů jednoznačně identifikována ona, ani uvedený skutek. Žalovaný pak dle jejího názoru vytknuté vady neodstranil, k čemuž dále uvedla, že jedině „provedení důkazů“ mohlo přispět k řádnému zjištění skutkového stavu věci a správnému právnímu posouzení.
37. Ani v této části nemůže zdejší soud dát žalobkyni za pravdu. Žalovaný se v rámci odůvodnění svého rozhodnutí poměrně podrobně zabýval přezkumem přípustnosti a přiměřenosti kamerových záznamů. Na straně 7 napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s důvody, pro které D. kamerový systém na svém pozemku instalovali. Jak vyplynulo ze správního spisu, k poškozování rostlin, květeny, keřového i travnatého porostu docházelo již od počátku sporů mezi D. a žalobkyní, s tím, že tyto spory existují již od roku 2018. Kamerový systém tak měl sloužit k ochraně majetku a k zajištění možných důkazů o páchané přestupkové činnosti. Navíc, jak je z kamerových záznamů patrné, tento je zaměřen výhradně na pozemek a dům D.. To, že k části snímaného pozemku D. má žalobkyně ve svůj prospěch zřízenou služebnost chůze a jízdy, neznamená, že tuto část svého pozemku nemohou D. chránit kamerovým systémem a to i s přihlédnutím k tomu, že právě v této části pozemku docházelo k poškozování rostlin a živého oplocení. K tomu se podrobněji vyjadřuje žalovaný na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí, na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí tudíž soud v podrobnostech odkazuje, neboť se závěry tam obsaženými ztotožňuje.
38. Žalovaný se dále vypořádal s námitkou, že při střetu dvou ústavně zaručených práv (v tomto případě práva na ochranu majetku a práva na ochranu soukromí) nemůže převážet právo na ochranu majetku. Vycházeje z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu žalovaný provedl v odůvodnění rozhodnutí na straně 11 test proporcionality a dospěl k závěru, že v projednávaném případě instalace a provozování

kamerového systému nepřekročily hranice ústavou zaručených práv žalobkyně, přičemž při dosahování cíle spočívajícího v ochraně majetku byly šetřeny podstata i smysl práv zaručených čl. 7 a čl. 10 Listiny základních práv a svobod.

39. Soud nicméně pro pořádek celou situaci podrobil vlastnímu testu proporcionality. Poměrování ve vzájemné kolizi stojících základních práv spočívá ve třech kritériích. Jedná se o kritéria vhodnosti, potřebnosti a závažnosti obou v kolizi stojících práv.
40. Ke kritériu vhodnosti uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2012, č. j. 1 As 113/2012 – 133: *„Stěžovateli lze přiznat, že jím provozovaný kamerový systém je vhodným prostředkem, který ho může ochránit před útoky na jeho obydlí, majetek, zdraví a život. Samotný kamerový systém nedokáže zabránit v dokonání konkrétního činu případného pachatele, podstatou jeho činnosti je však vyhotovit záznam takového jednání, který následně může vést k jeho identifikaci a posléze eventuálně i k odsouzení. Tím bude zamezeno v pokračování této trestné nebo jiné protiprávní činnosti. Kamerové systémy představují rovněž významný odstrašující prvek: je-li si delikvent vědom toho, že jeho jednání je snímáno, je dost pravděpodobné, že se zakázaného jednání vůbec nedopustí.“* I v projednávaném případě dospěl krajský soud k závěru, že kritériu vhodnosti kamerový systém manželů D. vyhovuje. Jak již uvedeno v bodu 37. tohoto rozsudku, k poškozování rostlin na pozemku pana D. docházelo delší dobu, instalace kamerového systému tak byla v tu chvíli vhodným opatřením směřujícím, pokud ne k zabránění dalšímu poškozování, tak alespoň k odhalení případného viníka.
41. Druhým kritériem testu proporcionality je potřebnost prostředku zvoleného k ochraně práv. K tomu z téhož rozsudku Nejvyššího správního soudu: *„Kritérium potřebnosti porovnává stěžovatelem zvolený prostředek k ochraně jeho základních práv s jinými v úvahu připadajícími opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, respektive zasahujícími do konfliktních práv v menší míře.“* Těžko si představit, že by D. mohli k ochraně svého majetku použít jiný, šetrnější prostředek než kamerové záznamy. Jak uvedli ve svých výpovědích, v minulosti se snažili s žalobkyní domluvit a celou situaci uklidnit, když to ale k žádné pozitivní změně nevedlo, nezbylo jim než svá práva začít střežit jiným způsobem. Z tohoto hlediska dospěl soud k závěru, že i kritériu potřebnosti instalace kamerového systému v tomto případě vyhovuje.
42. Třetím, konečným kritériem je porovnání, jenž určuje závažnost obou v kolizi stojících práv. V tomto případě tedy půjde o zhodnocení, zda a případně jak intenzivně zasahovalo pořizování kamerových záznamů do soukromí žalobkyně. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že hranice mezi pozemkem pana D. (tj. p. č. XA) a pozemkem žalobkyně (tj. p. č. XB) je z části tvořena západní stěnou domu žalobkyně. Pozemek pana D. od této stěny dál je pak až k jeho vlastnímu domu zatížen služebností ve prospěch žalobkyně. Z videozáznamů je tudíž patrné, že videokamera D. snímá pouze jejich pozemek, přirozeně i s tou částí, která je zatížena služebností. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, ze dne 19. 5. 2020, č. j. 83 Co 64/2019-221, který do správního spisu nechala založit žalobkyně, zdejší soud ověřil, že zmíněná služebnost spočívá v právu jízdy, právu chůze a v právu přístupu a příjezdu z důvodu nutných oprav domu žalobkyně, včetně stavby lešení. Ze stejného rozsudku se zdejší soud také dozvěděl, že dům žalobkyně má ještě další vchod, a to ze strany severní, tj. ze strany, která není kamerovým systémem nijak snímána. V jisté míře tedy dochází k zásahu do práva žalobkyně na soukromí, vezmeme-li ale v úvahu to, že žalobkyně má ke snímané části

pozemku právo chůze, jízdy a stavby lešení, a vložíme tyto skutečnosti do kontextu s porušováním práva D. na ochranu jejich majetku, dospěl soud k závěru, že převáží právo na ochranu majetku, neboť kamerový systém zaznamenává jen a pouze nemovitosti pana .. Míra narušení práva na soukromí žalobkyně tím, že bude kamerovým systémem zaznamenán její průchod či příjezd k pozemku, je dle názoru zdejšího soudu značně nižší, než míra narušování vlastnického práva D. poškozováním rostlin a květeny na jejich pozemku. I tomuto kritériu testu proporcionality kamerový systém tudíž vyhověl.

43. Co se týče videozáznamů pořízených panem D. na mobilní telefon, dospěl krajský soud stejně tak k závěru, že tyto vyhověly testu proporcionality. V jejich případě se jednalo o daleko menší zásah do soukromí žalobkyně (byl-li vůbec nějaký), a to proto, že tyto záběry byly pořízeny jednorázově, pouze ve chvíli, kdy docházelo k páchání jednání, které má znaky přestupku. Nad rámec krajský soud poznamenává, že i bez záběrů pořízených na mobilní telefon by bylo možné dojít bez důvodných pochybností k závěru, že k přestupkovému jednání došlo, a že se jej dopustila žalobkyně (v tomto směru odkazuje krajský soud zejména na důkaz svědeckou výpověď paní D.).
44. Proti důkazu videozáznamy žalobkyně také namítala, že jejich pořizováním mohl pan D. porušit ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů a také ustanovení § 12 o. z. Ačkoliv již v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí byla žalobkyně upozorněna na to, že oba tyto zákony pozbyly platnosti, stále je k argumentaci používá, což lze označit přinejmenším za nerozumné. Žalovaný proto odmítnutím těchto argumentů mimo jiné z důvodu neplatnosti uvedených zákonů dle názoru zdejšího soudu nepochybil. Jak uvádí žalovaný na straně 12 žalovaného rozhodnutí, již s ohledem na vypořádání se s námitkami ohledně přípustnosti kamerových záznamů je evidentní, že pan D. se pořizováním záznamu porušení žádného zákonného ustanovení nedopustil.
45. Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru i optikou ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu. Videozáznamy byly bezesporu vhodným prostředkem ke zjištění skutkového stavu věci a zároveň, jak vyplývá z právního hodnocení uvedeného výše, byly získány zákonným způsobem.
46. Nad rámec uvedeného soud uvádí znění ustanovení § 88 odst. 1 občanského zákoníku, tj. svolení (k zachycení podoby člověka), není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob. Jak vyplynulo ze skutkových závěrů případu, pořizování videozáznamů bylo vedeno právě snahou o ochranu práv a právem chráněných zájmů, tudíž ani s odkazem na normy soukromého práva nemohla žalobkyně být úspěšná.
47. Závěrem zbývá poukázat na dva fakty. Za prvé - žalobkyně uvedla, že navrhla ÚOOÚ, aby přezkoumal projednávaný případ s tím, že jeho stanovisko soudu poskytne obratem poté, co se dostane do její dispozice. Ke dni rozhodnutí soud od žalobkyně žádnou zprávu od ÚOOÚ neobdržel, což ale nepředstavovalo důvod, který by soudu bránil o meritů věci rozhodnout.
48. Za druhé - žalobkyně v žalobě navrhla, aby zdejší soud rozsudkem řízení o jednání, které má znaky přestupku, zastavil. Tomuto návrhu soud zjevně nemohl vyhovět, a to ani za situace, pokud by žalobu shledal důvodnou. Soud k takovému zásahu jednak nemá pravomoc (správní soudnictví je postaveno v zásadě na principu kasačním - viz např. § 78

odst. 1 a 3 s. ř. s.), a jednak by tím prolomil zásadu dělby jednotlivých druhů moci ve státě (zastavení správního řízení přísluší výhradně k tomu věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, tedy moci výkonné).

49. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány obou stupňů (neboť na obě jejich rozhodnutí je nutno nahlížet jako na jeden celek) dostatečným způsobem a v úplnosti zjistily skutkový stav věci a dospěly i ke správným závěrům právním.
50. Krajský soud tak žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal proto žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

51. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 6. prosince 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu